

Arrest

nr. 184 628 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2016 met refertenummer 66103.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HENDRICKX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit, afkomstig uit Karachi (Sindh provincie), en was u in Pakistan een politieofficier. U was in 2001 ooggetuige van een gebeuren dat nadien uitmondde in een opheffende moordzaak tegen een shia-rechter en zijn zoon. De aanslag was gepleegd door drie personen, waarvan er twee werden gevat en een derde voortvluchtig was. De twee gearresteerden kregen de doodstraf. Een derde figuur, een zekere D., die volgens u de spilfiguur is, was voorvluchtig en werd pas in 2007 gearresteerd en in een proces in 2011 vrijgesproken wegens gebrek aan bewijzen. De

doodstraf voor de twee anderen, werd uitgesproken op 30 april 2001. Op 30 juli 2001 werd u aangevallen en beschoten door onbekenden. U verklaarde dat dit gelinkt was aan het feit dat u getuige was op het proces. Andere getuigen hadden politiebescherming gekregen, wat niet het geval was voor u en uw collega. Uw collega woonde in het huis van een politieofficier en was als dusdanig beschermd. Na de aanval, waarbij u zwaar gewond geraakte, leefde u samen met uw moeder tot 2004 in een woonwijk en kwam u weinig in de openbaarheid. In 2004 overleed uw moeder en kon u, zijnde een vrijgezel, niet blijven wonen in die wijk. Vanaf 2004 verbleef u tot aan uw huwelijk in 2008 in de politiebarakken van Saudabad. In 2007 werd D. opgepakt en na het verlaten van de politiebarakken zou u zijn bedreigd. U maakte hiervan melding bij de politie. Bij het proces van D. op 12 oktober 2010 was u opnieuw getuige. D. werd vrijgesproken in 2011. Op 28 januari 2011 werd u op straat beschoten door twee mannen op een motorfiets. Na deze aanval, dook u onder in het huis van uw schoonbroer en besloot u te vluchten uit Pakistan. U vertrok op 05 maart 2011 en diende in België een asielaanvraag in op 10 mei 2011. Wat de andere getuigen betreft, één persoon is al eerder naar Baluchistan vertrokken en de andere persoon werd vermoord op 30 maart 2011. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken voor: gelegaliseerde kopieën van verschillende gerechtsstukken betreffende de moordzaak waarin u zou hebben getuigd, krantenartikelen over de moordzaak, kopieën van politiekaarten en geboortecertificaten van uw vrouw en kinderen. U legde tevens een geboorteakte van uzelf neer.

Op 4 juni en 8 november 2012 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), waarop u in 2013 erkend werd als vluchteling. In mei 2016 werd het CGVS door de Federale Politie en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de hoogte gebracht van het feit dat u in het bezit bent van een nieuw Pakistaans identiteitsdocument van 15 april 2014. Daarbij worden tevens kopieën gevoegd van identiteitsstukken waaruit blijkt dat u een andere naam zou hebben.

Bij brief van 28 juni 2016 werd door de DVZ gevraagd de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken.

U werd daarop opnieuw gehoord door het CGVS op 6 september 2016 met het oog op het onderzoek van deze nieuwe elementen. U legde op dat ogenblik volgende stukken extra neer: een huurovereenkomst van België, geboortecertificaten van u, uw vrouw en kinderen, registratieattest bij de Nadra en vingerafdrukken die van u voor de Nadra werden genomen, een attest van gezinssamenstelling, huwelijksakten, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw en twee krantenartikelen van 2014 en 2015. U had tevens een lange lijst van telefoonnummers bij.

B. Motivering

U werd in mei 2015 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande, u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

In mei 2016 werd het CGVS door de Federale Politie en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de hoogte gebracht van het feit dat u in het bezit bent van een nieuw Pakistaans identiteitsdocument van 15 april 2014, uitgegeven door de Pakistaanse ambassade in België. Daarbij worden tevens kopieën gevoegd van andere identiteitsstukken. Daaruit blijkt dat u een andere naam zou hebben.

U werd op 6 september 2016 opgeroepen voor een gehoor op het CGVS in het kader van deze nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U werd tijdens dat gehoor op 6 september 2016 geconfronteerd met de bevindingen van de Federale Politie en de DVZ. U hebt daarop, zoals hieronder uitgebreid wordt beschreven, verschillende verklaringen afgelegd, die op zich weinig coherent zijn, die intern tegenstrijdig zijn én die tegenstrijdig zijn aan eerdere verklaringen in het kader van uw asielprocedure. Aldus blijkt u destijds de

vluchtelingenstatus te zijn toegekend op verkeerd weergegeven én valse verklaringen. Het CGVS wijst er op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk éénvormige documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw latere verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U hebt in het kader van uw asielaanvraag belangrijke informatie achter gehouden, hetgeen minstens al afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. U werd, nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend, opnieuw gehoord door het CGVS én daarbij werd u duidelijk gemaakt dat u de waarheid moest vertellen (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.2). Nochtans gaf u pas veel later tijdens dat gehoor aan dat u vanaf dan de waarheid zou vertellen (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.10). Dat u zelfs bij tijdens dit gehoor niet vanaf het eerste ogenblik de waarheid wilde vertellen doet danig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten eerste hebt u ten aanzien van de Belgische asielinstanties nooit vermeld dat u in het Verenigd Koninkrijk (VK) was geweest. U gaf pas in 2016, enkele jaren na uw asielaanvraag, toe dat u in het VK hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk én meermaals de vraag naar uw reisweg naar België werd gevraagd. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er nog maar weinig geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Daarbij dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het VK hoewel u hiertoe wel de kans had. Immers gaf u aan dat u enkele maanden in het VK verbleven had (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.16). Dat de smokkelaar en vrienden u zouden hebben afgeraden asiel aan te vragen in het VK, doet daar geen afbreuk aan. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het VK is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Ten tweede verklaart u nu dat u eind januari of begin februari van 2011 (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.16) Pakistan verliet en naar het VK reisde. Daarmee komt de geloofwaardigheid van uw voorgaande verklaring dat u werd aangevallen op 28 januari 2011 (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2012 p.2) en daarna diende onder te duiken in Pakistan danig in het gedrang. U bent in Pakistan dus blijkbaar niet ondergedoken na 28 januari 2011. Meer zelfs, op basis van uw verklaring dat u vier maanden voor vertrek reeds de procedure opstartte om een visum te verkrijgen voor het VK, wordt ook de geloofwaardigheid van de beweerde aanval op 28 januari 2011 ondermijnd. In elk geval blijkt daaruit dat u in die periode niet dermate gehinderd of vervolgd werd waardoor u de procedure tot het verkrijgen van een visum, hetgeen gepaard gaat met voorleggen van identiteitsstukken en diploma's, evenals bankuittreksels en hoogst waarschijnlijk een bezoek aan de ambassade, niet zou hebben kunnen vervullen. Dat u over zulke essentiële en belangrijke zaken als de beweerde directe vluchtaanleiding hebt gelogen in voorafgaande gehoren binnen de asielprocedure, tast verder uw algemene geloofwaardigheid aan.

Ten derde hebt u ten aanzien van de Belgische asielinstanties geen duidelijkheid gebracht inzake u beweerde identiteit. Aangezien u verschillende documenten ter staving van uw asielrelaas aanvoerde, waarop uw naam zou staan vermeld, is het voorleggen van éénvormige documenten en geloofwaardige verklaringen des te meer van belang.

Vooreerst hebt u in België, na de toekenning van de vluchtelingenstatus, de Pakistaanse ambassade gecontacteerd teneinde bepaalde stukken te verkrijgen. Los van de bevindingen dat hieruit geen vrees ten aanzien van de Pakistaanse overheid blijkt, merkt het CGVS op dat u niet coherent was in uw verklaringen over de contacten met de Pakistaanse ambassade. U verklaarde eerst dat u de Pakistaanse ambassade benaderde zonder ook maar één Pakistaans document zelf voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.2, 3 en 4). Na aandringen wijzigde u uw verklaringen en gaf u aan dat u wel de identiteitskaart van uw vrouw zou hebben voorgelegd (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.4). Pas nog later tijdens dat gehoor gaf u toe dat u eveneens een huwelijksakte en misschien ook een geboorteakte hebt voorgelegd (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.8). Los van deze tegenstrijdige verklaringen gaf u aan dat uw vijanden, meer specifiek uw schoonbroer met wie u ruzie

hebt, uw identiteitskaart naar de Nadra zou hebben gestuurd, evenals naar de Belgische diensten en nieuwszenders. Deze loze en weinig aannemelijke verklaring slaat nergens op en kan u op geen enkele wijze staven. Het CGVS ziet er ook geen enkele reden toe waarom uw schoonbroer uw identiteitskaart aan enige Belgische instantie zou overmaken. Uit deze vaststellingen blijkt weer maar eens een gebrek aan algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast blijkt u ook over zaken als broers en zussen te hebben gelogen ten aanzien van het CGVS. Nu verklaart u broers en zussen te hebben én blijkt plots een broer zich in België te bevinden. Dat u zulke informatie niet kenbaar hebt gemaakt voordien, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. Uw leugens gaan zelfs zo ver dat u eerst verklaarde dat u uw paspoort achterliet in Engeland, waarna u verklaarde dat het paspoort bij een vriend in Brugge lag (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.6). Nog later bleek dan plots dat die vriend in Brugge uw broer betreft (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.10). Ook hier kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd.

Verder hebt u ten aanzien van de asielinstanties nooit op enige wijze vermeld dat u in Pakistan onder twee verschillende identiteiten was gekend of stond geregistreerd. Dat u dat nu plots zegt (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.5), zonder dit duidelijk te staven én met verschillende tegenstrijdige verklaringen rondom, maakt deze bewering niet aannemelijk. U verklaarde dat in Pakistan beide identiteiten echt zijn (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 P.15). Dit komt weinig aannemelijk over, zeker wanneer blijkt dat u zelf zulk essentiële informatie achter hield bij het indienen en de behandeling van uw asielaanvraag. U blijkt plots met uw eigen paspoort naar het VK te zijn gereisd en uiteindelijk blijkt u in 2002 al een paspoort te hebben gehad met een visum voor Iran. U had nochtans voorafgaand in de asielprocedure verklaard dat u geen paspoort had gehad (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2016 p.3). Redelijkervijze kan verwacht worden dat u zulke informatie doorgeeft aan de Belgische asielinstanties bij de behandeling van uw aanvraag.

Uiteindelijk overliep het CGVS alle door u neergelegde identiteitsstukken. U blijkt te hebben beschikt over een identiteitskaart van 2003 met als identificatie-nummer **38103-4658591-5**. U verkreeg op basis van datzelfde identificatie-nummer via de Pakistaanse ambassade een NICOP kaart in 2014 in België. U blijkt daarnaast een identiteitskaart van 2003 met als identificatie-nummer **42201-6843979-7**. U had blijkbaar ook een identiteitskaart van 2010 (hoewel de kaart van 2003 nog geldig was tot 2014) met dit identificatienummer. Vervolgens was u in het bezit van een politiekaart van 2003 met een ander oud-NIC nummer, zijnde **518-74-435613**. Dit komt bevreemdend over daar u ook een geboortekte bezat waarop een bijna gelijkaardig oud-NIC nummer staat vermeld, zijnde **518-71-435613**. Van geen van deze stukken hebt u ooit een origineel voorgelegd bij enige asielinstantie, waardoor de echtheid van deze stukken niet kan gegarandeerd worden. Immers wijst het CGVS er op dat kopieën steeds slechts een beperkte bewijswaarde hebben daar ze gemakkelijk door knipen plakwerk kunnen worden vervalst. Daarnaast verwijst het CGVS naar bepaalde informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten, desnoods via corruptie, te verkrijgen. Ten slotte merkt het CGVS nog op dat de NICOP die u liet maken op de Pakistaanse ambassade in België gebruik maakt van het identificatie-nummer **38103-4658591-5**, hetgeen volgens uw verklaringen het identificatie-nummer is dat naar de regio Bakther verwijst, waar u blijkbaar nooit gewoond hebt (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.14). Aldus wordt elke vorm van geloofwaardigheid rond uw beweerde identiteit teniet gedaan.

Wat er ook van zij, u hebt aldus uw beweerde identiteit niet aannemelijk kunnen maken. U hebt na confrontatie met de informatie van de Federale politie en de DVZ, enkel nog meer onduidelijkheid geschapen. Uw laatste poging om te overtuigen door aan te geven dat het CGVS iedereen mag bellen en dat iedereen u zou kennen onder de naam Assad Ali (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.14), kan in geen geval de bevindingen van het CGVS in positieve zin ombuigen. Het gaat immers niet enkel om de naam Assad Ali, maar om het hebben van verschillende identiteitsstukken waarbij u nalaat om ten aanzien van de Belgische asielinstanties duidelijkheid te scheppen. Uw paspoort(en), hetgeen toch als meest vallabel identiteitsstuk kan worden beschouwd, hebt u nooit voorgelegd aan de Belgische asielinstanties. U werd nochtans gewezen op het belang van uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.18 en 19).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop ik mij baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer

hechten aan uw beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas. Immers, indien uw identiteit niet vast staat, staat evenmin vast dat naar u wordt verwezen in de door u voorgelegde documenten. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken.

U legde ter staving nog twee artikels neer van 2014 en 2015, maar deze artikels gaan niet over u persoonlijk en doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien aan de door u ingeroepen asielmotieven geen enkel geloof meer wordt gehecht, kunt u evenmin zich steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geviséerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt verzoeker als volgt:

« 5. De intrekingsvoorwaarden bedoeld in artikel 55/3/1 §2, 2° van de verblijfwet moeten strikt en restrictief geïnterpreteerd worden rekening houdende met de verregaande gevolgen van een intrekingsbeslissing. Dit betekent dat de eventuele fraude moet betrekking hebben op de constitutieve elementen van de vrees voor de vervolging. Dit wil dus zeggen dat de fraude van die aard moet zijn dat de vluchtelingenstatus niet zou zijn toegekend zonder het zich voordoen van de fraude (Rvv.nr. 163.942 van 11 maart 2016).

6. Het feit dat verzoeker niet zou gezegd hebben dat hij na het incident van 28 januari 2011 direct naar het Verenigd Koninkrijk zou zijn kunnen vertrekken en aldaar ook enkele maanden zou hebben verbleven zonder er asiel aan te vragen, betekent niet dat over een constitutief element onvolledige of onjuiste informatie zou zijn verstrekt.

De opgeworpen tegenstrijdigheden die volgens het CGVS als fraude en misleiding kunnen aanzien worden, hebben enkel en alleen betrekking op de omstandigheden van de vlucht die evenwel op zich geen constitutief element voor de vrees van vervolging uitmaken. Zij betekenen dus niet dat zonder die onjuiste of onvolledige informatie de vluchtelingenstatus niet zou zijn toegekend omdat er dan geen levensgevaar bewezen zou zijn geweest.

7. Ook het gegeven dat verzoeker vanwege de Pakistaanse ambassade in 2014 een nieuw identiteitsdocument heeft bekomen, bewijst niet dat de essentiële omstandigheden die verzoeker in 2011 had aangegeven om de vluchtelingenstatus te bekomen en op basis waarvan die status ook werd toegekend, niet met de waarheid of de werkelijkheid zouden overeenstemmen. Meer bepaald volgt hieruit nog helemaal niet dat verzoeker niet de persoon zou geweest zijn die hij bij zijn aanvraag in 2011 beweerde te zijn.

Verzoeker beschikte inderdaad op het ogenblik van zijn asielaanvraag over een Pakistaans identiteitsdocument, doch heeft dit bij zijn asielaanvraag niet ter sprake gebracht omdat hij onder een andere identiteit in Pakistan bekend stond en hij in die identiteit, namelijk als voormalig politiechef, met levensbedreigende situaties werd geconfronteerd die hem verplicht hebben om Pakistan te ontvluchten. Dat hij hierover pas bij zijn verhoor op 6 september 2016 duidelijkheid heeft verschaft, betekent niet dat zijn oorspronkelijk asielrelaas niet juist zou kunnen zijn. Dit werd door het CGVS verondersteld zonder het asielrelaas zelf op zijn juistheid te controleren.

Hoe dan ook is geen enkel bewijs voorhanden dat bepaalde stukken die verzoeker in het kader van zijn oorspronkelijke asielaanvraag had voorgelegd, zouden zijn vervalst. Ook zonder enig identiteitsdocument toonden deze stukken voldoende aan dat er in hoofde van verzoeker een concreet risico voor zijn leven en zijn fysieke integriteit in Pakistan bestond. De identiteitsdocumenten die thans aan de oppervlakte zijn gekomen, doen daar geen afbreuk aan.

8. Zelfs indien op basis van de nieuwe elementen en documenten zou geoordeeld worden dat niet afdoende bewezen zou zijn dat verzoeker diende te vrezen voor vervolging vanwege de Pakistaanse autoriteiten zelf, dan nog dient de berstreden intrekingsbeslissing hervormd te worden en dient met name aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het is niet betwist dat de verschillende aanslagen en bedreigingen waarvan verzoeker in Pakistan het slachtoffer werd, in zijn thuis- en geboortestad Karachi hebben plaats gevonden. Waar het CGVS in de berstreden beslissing zelf schrijft dat deze stad nog steeds

met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld kampt, is het levensbedreigend risico dat verzoeker moet ondergaan als hij naar Karachi zou terugkeren, nog steeds zeer reëel, ook al zouden het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in die miljoenenstad in dalende lijn zijn. Als gewezen politiechef in Karachi blijft verzoeker inderdaad nog steeds een concreet doelwit voor de personen en organisaties tegen wie hij destijds bezwarende getuigenissen heeft afgelegd. »

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing van 26 oktober 2016 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen, voor recht te zeggen dat verzoeker de status van vluchteling, hem toegekend op 28 maart 2013 behoudt, minstens aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.1. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in : (...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

2.2.2. Uit de stukken van het dossier en het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in mei 2016 - nadat verzoeker op 28 maart 2013 erkend werd als vluchteling - ervan op de hoogte werd gebracht dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een nieuw Pakistaans identiteitsdocument afgeleverd door de Pakistaanse ambassade in Brussel op 15 april 2014. Uit de erbij gevoegde kopieën van andere identiteitsstukken blijkt bovendien dat verzoeker een andere naam zou hebben. Ten gevolge van deze nieuwe ontwikkelingen, werd verzoeker opnieuw gehoord bij het Commissariaat-generaal.

2.2.3. De bestreden beslissing stelt vast dat aan verzoeker destijds de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen. De bestreden beslissing stelt onder meer vast als volgt: *“Verder hebt u ten aanzien van de asielinstanties nooit op enige wijze vermeld dat u in Pakistan onder twee verschillende identiteiten was gekend of stond geregistreerd. Dat u dat nu plots zegt (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.5), zonder dit duidelijk te staven én met verschillende tegenstrijdige verklaringen rondom, maakt deze bewering niet aannemelijk. U verklaarde dat in Pakistan beide identiteiten echt zijn (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 P.15). Dit komt weinig aannemelijk over, zeker wanneer blijkt dat u zelf zulk essentiële informatie achter hield bij het indienen en de behandeling van uw asielaanvraag. U blijkt plots met uw eigen paspoort naar het VK te zijn gereisd en uiteindelijk blijkt u in 2002 al een paspoort te hebben gehad met een visum voor Iran. U had nochtans voorafgaand in de asielprocedure verklaard dat u geen paspoort had gehad (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2016 p.3). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u zulke informatie doorgeeft aan de Belgische asielinstanties bij de behandeling van uw aanvraag.*

*Uiteindelijk overliep het CGVS alle door u neergelegde identiteitsstukken. U blijkt te hebben beschikt over een identiteitskaart van 2003 met als identificatie-nummer **38103-4658591-5**. U verkreeg op basis van datzelfde identificatie-nummer via de Pakistaanse ambassade een NICOP kaart in 2014 in België. U blijkt daarnaast een identiteitskaart van 2003 met als identificatie-nummer **42201-6843979-7**. U had blijkbaar ook een identiteitskaart van 2010 (hoewel de kaart van 2003 nog geldig was tot 2014) met dit identificatienummer. Vervolgens was u in het bezit van een politiekaart van 2003 met een ander oud-NIC nummer, zijnde **518-74-435613**. Dit komt bevreemdend over daar u ook een geboorteakte bezat waarop een bijna gelijkaardig oud-NIC nummer staat vermeld, zijnde **518-71-435613**. Van geen van deze stukken hebt u ooit een origineel voorgelegd bij enige asielinstantie, waardoor de echtheid van deze stukken niet kan gegarandeerd worden. Immers wijst het CGVS er op dat kopieën steeds slechts een beperkte bewijswaarde hebben daar ze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Daarnaast verwijst het CGVS naar bepaalde informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten, desnoods via corruptie, te verkrijgen. Ten slotte merkt het CGVS nog op dat de NICOP die u liet maken op de Pakistaanse ambassade in België gebruik maakt van het identificatie-nummer **38103-4658591-5**, hetgeen volgens uw verklaringen het identificatie-nummer is dat naar de regio Bakther verwijst, waar u blijkbaar nooit*

gewoond hebt (zie gehoorverslag CGVS 6/9/2016 p.14). Aldus wordt elke vorm van geloofwaardigheid rond uw beweerde identiteit teniet gedaan."

Verzoeker betoogt dat hij inderdaad op het ogenblik van zijn asielaanvraag over een Pakistaans identiteitsdocument beschikte maar dit toen niet ter sprake bracht omdat hij onder een andere identiteit in Pakistan bekend stond en hij onder die identiteit met levensbedreigende situaties geconfronteerd werd.

Verzoeker kan evenwel niet gevolgd worden waar hij van mening is dat dit niet betekent dat zijn oorspronkelijk asielrelaas niet juist zou zijn. Dat verzoeker onder een andere identiteit bekend was in Pakistan en onder die identiteit met levensbedreigende situaties zou geconfronteerd zijn geweest zoals hij in zijn verzoekschrift beweert, strookt bovendien niet met de verklaringen die hij aflegde naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en op basis waarvan hij vervolgens als vluchteling werd erkend. Zo verzoeker in Pakistan mogelijks gekend zou zijn onder een andere identiteit heeft hij bij zijn eerste asielaanvraag ontegensprekelijk verklaard dat zijn identiteit A. A. was en hij onder deze identiteit in de hoedanigheid van politieofficier problemen zou hebben gekregen. Verzoeker legde geen identiteitsdocumenten neer bij zijn eerste asielaanvraag enkel een legitimatiekaart als politieofficier eveneens onder de identiteit A. A. (administratief dossier, stuk 32). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg niet dat verzoeker onder een andere identiteit bedreigd zou zijn geweest zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

Bovendien blijkt dat verzoeker pas in 2016, nadat hij met de informatie van het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd, toegaf dat hij enkele maanden in het Verenigd Koninkrijk doorbracht alvorens naar België te komen. Verzoeker gaf toe al eind januari of begin februari Pakistan te hebben verlaten om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Niet enkel komt daarmee de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volledig in het gedrang - verzoeker verklaarde immers aangevallen te zijn geweest op 28 januari 2011 om daarna enkele maanden onder te duiken tot aan zijn vertrek naar België - bovendien bleek verzoeker reeds vier maanden voor zijn vertrek de procedure opgestart te hebben om een visum te verkrijgen voor het Verenigd Koninkrijk waardoor ook de geloofwaardigheid van de beweerde aanval op 28 januari 2011 wordt ondermijnd. In die periode bleek verzoeker immers niet dermate gehinderd of vervolgd om een visum aan te vragen en te verkrijgen terwijl deze procedure nochtans gepaard gaat met het voorleggen van identiteitstukken en diploma's, evenals bankuittreksels en hoogstwaarschijnlijk een bezoek aan de ambassade. De vaststelling bovendien dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, hoewel hij hiertoe wel de kans had is overigens weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker na een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk naar België reisde en pas hier een asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoekers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

In casu blijkt verzoeker ten aanzien van de Belgische asielinstanties nooit vermeld te hebben dat hij in Pakistan zou gekend zijn onder twee verschillende identiteiten. Verzoeker heeft zijn identiteit niet aannemelijk kunnen maken aangezien hij over verschillende identiteitsdocumenten beschikt en bovendien in gebreke blijft hierover duidelijkheid te scheppen. Verzoeker laat bovendien na zijn paspoort, document dat hij bij zijn eerste asielaanvraag bewust verzwegen heeft en dat als meest valabele identiteitsdocument kan worden beschouwd, aan de Belgische asielinstanties voor te leggen.

Verzoeker heeft bovendien leugenachtige verklaringen afgelegd over de plaatsen waar hij na zijn vertrek uit Pakistan en voor zijn komst naar België zou hebben verbleven door bewust zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk te verzwijgen.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift betreffen de gedane vaststellingen in verband met zijn identiteit en eerdere plaatsen van verblijf - die overigens niet betwist worden door verzoeker - wel degelijk constitutieve elementen van de asielaanvraag.

Gelet op wat voorafgaat heeft de commissaris-generaal terecht besloten tot intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien aan verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend waren voor de erkenning van de status van vluchteling.

2.3.1. Gelet op hetgeen voorafgaat bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vast als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geïdoleerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Dit motief, door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd, wordt door derhalve in zijn geheel overgenomen en bevestigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER